

Palmsöndagen

”Vägen till korset”

Jes 56:6-8

Ef 2:12-16

Matt 21:1-11

Ps: 104:1-2, 6-7, 543:4, 38, 739, 358, 443

Det är ju egentligen en adventspsalm som vi började sjunga idag. Och den första söndagen i advent och Palmsöndagen handlar ju om samma händelse: Jesus rider in i Jerusalem. Ändå är det ju så olika karaktär på dessa två söndagar.

I advent är det idel glädje när vi firar konungens ankomst. Den efterlängtade friheten för folket hägrade: äntligen tänkte de när Jesus kom ridande som det var förutsagt genom profeterna hur Messias skulle komma: *ödmjuk och ridande på en åsna och på ett föl ett lastdjurs föl*. Nu ska det bli ett slut på romarnas, fiendens förtryck.

Det är som sagt, samma händelse vi firar men idag på palmsöndagen, inför påsk, så blir det tydligare vad för *slags* konung Jesus är och vad det är för förtryck som han befriar oss ifrån. Skillnaden idag mot 1:a advent är att vi har korset som bakgrund, vi vet vad som kommer att hända Jesus i Jerusalem. Han skulle inte slänga ut lydkonungen Herodes och inta stadens tron som dess nye härskare. Något fritt Jerusalem och Israel skulle inte komma att utropas.

Ändå är det frihet som Jesus kommer med, när han rider in och folket ropar Hosianna. Hosianna-ropet har en dubbel botten. I våra psalmer har det karaktären av glädjrop, när något efterlängt inträffar. Som i detta fall, är deras Messias anländer. Men det ordet egentligen betyder är: ”Ack, Herre, fräls oss, befria oss”. Det är en bön om hjälp. Men samtidigt finns det en sådan övertygelse att bli bönhörd att ropet därför också är ett glädjrop. I *Hosianna* finns det inbyggt en visshet, en övertygelse om att bönen inte är förgäves.

Och Jesus lyssnade, när han hörde deras rop efter befrielse, när han såg deras palmviftande han förstod deras längtan efter frihet – och han skulle bönhöra dem. Folket ropade inte förgäves, de skulle bli bönhörda, men alltså inte riktigt som de tänkt sig.

När vi kommer till Gud med vår bön om hjälp får vi också be med visshet. Vi har ju Guds stora löfte om bönhörelse, var och en som ber i Jesus namn ska bli bönhörd. ”*Vad ni än ber om i mitt namn skall jag göra*”¹, säger Jesus till sina lärjungar. När vi ber om hjälp kan vi göra det med den glädje som om hjälpen redan anlät. Precis som Hosianna är ett rop om hjälp samtidigt som det är ett glädjrop.

Men det innebär inte att det blir som vi tänkt oss – det blir det sällan. Guds tankar är större än våra tankar. Palmsöndagens evangelium är ju att när folket bad om en kung i Jerusalem, fick de en kung över hela världen. Det fick mer än vad de bad om. De hade nöjt sig med mindre, men inte Gud.

¹ Joh 14:13

Och när de bad om befrielse från ockupationsmaktens förtryck skulle de även få mer än vad de bad om. De skulle bli befriade från ett annat och värre förtryck.

Det Jesus befriar dem ifrån är inte ett *yttre* förtryck från en ockupationsmakt, utan ett *inre* förtryck. Och han skulle inte bara befria dem som mötte honom med palmblad i händerna utan hela mänskligheten, även vi som lever idag.

Detta inre förtryck är orsakat av synd och ondska. Synd är något mer än enskilda handlingar, ord och tankar. Vi har naturligtvis ansvar för våra handlingar men synd är ändå som en ockupationsmakt som förtrycker oss. Det är otro och oförmåga. Det visar sig bland annat i hur svårt det kan vara att leva utan synd. För hade det enbart varit ord och handlingar hade det väl bara varit att sluta, även om kanske just tankar är svårare att kontrollera. Men vi vet ju att det inte är så lätt. Precis som spelmissbrukaren inte bara kan sluta med sitt spelberoende. Vi är fast och beroende och då behöver vi – befrias!

Och det måste vara en konung som befriar! En vanlig människa kan inte det.

Förr brukar man säga att vem som helst kan ta ett liv, men endast en kung kan ge liv. Endast kungen hade befogenheten att benåda en dödsdömd fånge. När han använde sig av den visade han sin verkliga makt – att benåda och befria – att ge liv. Att slå ihjäl någon behövs det ingen särskild makt till.

Nu har Jesus denna makt som kung. Han har befogenhet att benåda och befria och ge oss liv. Och han ger oss liv av sitt eget liv. Det är därför han dör på korset – för att kunna dela utav sitt liv till oss. Som vanlig människa hade han inte kunnat detta.

På Palmsöndagen rider konungen in. Inte kungen av Jerusalem utan kungen av Guds rike. Som Jesus skulle säga till Pilatus: ”Mitt rike är inte av denna världen”. Nej, det är så mycket större än så.

Och Jesus rike är ingen ockupationsmakt, hans rike har inga arméer. Jesus försöker inte erövra dig. Om han ska rida in i ditt hjärta och bli kung i ditt inre måste du *låta* honom göra detta. Gå honom till mötes med palmkvistar i dina händer. Hälsa honom välkommen som din befriare. Hälsa honom med *Hosianna*, ropet om hjälp som samtidigt är ett glädjerop.